

1

UNUM

Calla

PŘEDTÍM

Venku se bezhvězdné nebe rozpíná proti úplňku, který vrhá tmavé stíny. Uvnitř to vypadá, jako by se ty stíny vpíjely jeden do druhého a vytvářely pokroucené ruce, jejichž polámané prsty přejíždějí po ztemnělých stěnách salónu.

Moje máma trvá na tom, aby se našemu obýváku říkalo salón. Připadá si potom sofistikovaně, protože se to slovo naučila ve Francii. A protože bydlíme v pohřebním ústavu na vrcholku osamělé hory v Oregonu, můj táta ji nechává, aby si připadala sofistikovaně ve všem, co se jí zlíbí.

Dneska tady ovšem není, sofistikovaná nesofistikovaná. Je na cestě do svého čtenářského klubu, kde bude pít víno a klábosit, nic netušíc, že veškerý můj svět se právě obrátil naruby. A protože můj táta a brácha jsou zrovna taky pryč, jsem tady teď sama.

Sama a se zlomeným srdcem.

Ale ne tak *docela* sama. Jsem v temném pohřebním ústavu sama se dvěma mrtvými těly dole v tátově balzamovací místnosti.

Normálně bych si z toho nic moc nedělala. Když je váš otec majitelem pohřební služby, zvyknete si spát pod jednou střechou s mrtvými.

Ale dnes večer, kdy se stromy v bouři ohýbají a šelestí kolem domu a elektřina kvůli větru nejde, je to znepokojivé a temné a trochu děsivé.

Nohou si podupávám o židli – zjevná známka toho, že jsem nervózní. Jsem na sebe za svoji nervozitu naštvaná, ale upřímně mám na naštvanost nárok.

Celý můj život se právě obrátil vzhůru nohama.

Vrátím se pohledem k oknu a zírám na skalnatý sráz. Rozeklaná skála tyčící se proti nebi vytváří strašidelný obraz, který mi připomíná, jak strašně izolovaná tady na vrcholu naší hory jsem. Navíc je venku víc světla než tady, což je absurdní.

Nevím, proč mě tak děsí, když jsem sama, ale děsí mě to. Psycholog by mi možná řekl, že je to proto, že jsme s Finnem dvojčata, a proto jsem nikdy v životě nemusela být sama. Dětila jsem se s ním i o prostor v děloze.

Právě kvůli tomu nám rodiče u večeře řekli, že si myslí, že bychom s Finnem měli jít každý na jinou školu. A já musím říct, že s tím nesouhlasím. *Silně* nesouhlasím, abych byla přesná. Finn mě potřebuje, protože je jiný než já. Z pouhého pomýšlení na odloučení od něj se mi rozbuší srdce a vím, že se musím pokusit si o tom promluvit s mámou.

Hned.

Bez ohledu na to, co se teď děje se mnou nebo co jsem dnes večer zjistila, Finn bude mít vždycky přednost.

Chňapnu po telefonu a vytočím její číslo, protože teď je sama v autě a nic ji nerozptyluje, takže se nebude soustředit na nic jiného než na to, co jí říkám. Možná si tak konečně vyslechne, co jí vlastně chci.

Telefon jednou zazvoní, pak ho máma zvedne.

„Ahoj Callo, je všechno v pořádku?“

Po tom, co na nás dnes večer vybalila, zní překvapivě vesele.

„Nic se neděje. V tom větru vypadl proud, ale jsem v pohodě. Hele, mami... *Finn nemůže být sám*. Potřebuje mě mít u sebe. Myslím to vážně. Ty nechápeš, jak moc je to důležité.“ *Protože ti to nemůžu vysvětlit po telefonu*.

Pošilhávám po jeho deníku, který leží vedle na stole. Kdyby máma a táta věděli něco z toho, co je v něm napsáno, ty divné latinské fráze, ta vyškrábaná slova, to šílenství, tak by mě do toho tolik netlačili.

Jenomže oni to nevědí, protože respektují jeho soukromí, a kvůli tomu tak neúprosně trvají na tom, že nás oba donutí k samostatnosti.

Máma si povzdechne, protože tohle vleklé dohadování ji už unavuje.

„Víš, co si o tom myslíme,“ prohlásí nekompromisně. „Chápu, že chceš Finna chránit. A líbí se mi, že se o něj tak staráš, ale, Callo, on se musí naučit žít bez toho a ty taky. Potřebuješ mít svůj vlastní život, nejenom neustále dohlížet na bráchu. Prosím tě, věř tomu, že víme, co je pro vás nejlepší.“

„Ale mami,“ namítnu. „Po tom všem, co se dneska stalo s... Dneska se něco stalo. A já vím, že Finna nemůžu opustit, víc než kdy předtím. Znáám ho líp než kdokoli jiný.“

„Co se dneska stalo?“ zeptá se okamžitě máma se zvědavostí v hlase. „Stalo se něco s...“

„Nechci se o tom bavit po telefonu,“ přeruším ji unaveně. „Já jenom... chci, abys mi slíbila, že budeš ještě přemýšlet o té možnosti, že bychom s Finnem zůstali spolu. Prosím. Jsem část jeho a on je část mě a tak to dvojčata prostě mají. Může být v jedné věci jiný než já, ale v milionu dalších jsme stejní. Nikdo mu nerozumí tak jako já. Potřebuje mě.“

Máma si znovu povzdechne. „To je přesně ten problém, zlatíčko,“ řekne něžně. „Ten *jeden rozdíl* mezi vámi dvěma. Vzpomeň si na ten den, kdy jsme to zjistili. Vyprávěj mi znova, co se tehdy stalo.“

Teď si pro změnu povzdechnu já, protože mě bolí srdce a protože o tom teď nechci mluvit. Možná nebyl moc dobrý nápad mámě volat.

„Víš, co se stalo,“ odpovím vyčerpaně.

„Udělej, co ti říkám,“ poručí mi. Nekompromisně.

„Hráli jsme ve školce vlajkovanou,“ začnu neochotně, jako kdybych předčítala z knížky. Když zavřu oči, ještě pořád cítím pach horké a špinavé podlahy v tělocvičně. „Finn měl vlajku. Utíkal s ní.“ Jeho hubené ruce a nohy se jen míhaly, na čelo se mu lepily zpocené vlasy.

„A potom?“

Trochu mě bolí na hrudníku. „Potom začal křičet. A rozběhl se na opačnou stranu. Už to pro něj nebyla hra. Křičel, že ho pronásledují démoni.“

„A co ještě?“ Mámin hlas byl přívětivý, ale pořád velmi pevný.

„A moje jméno. Křičel moje jméno.“

Pořád ho slyším, jak vykřikuje moje jméno, jeho hlas chlapecky vysoký, ostrý a zoufalý.

Caaaaaallllllllooooooo!

Ale než jsem tehdy stačila cokoli udělat, vyšplhal po laně až ke stropu tělocvičny, aby těm démonům utekl.

Těm démonům.

Dolů ho dostávali čtyři učitelé.

Neslezl ani kvůli mně.

Byl potom dva týdny hospitalizovaný a diagnostikovali mu schizoafektivní poruchu, což je ošklivá kombinace schizofrenie a bipolární afektivní poruchy. Od té doby je nepřetržitě na prášcích. Od té doby ho také nepřetržitě pronásledují ti zpropadení démoni.

A proto potřebuje mě.

„Mami,“ zamumlám zoufale, protože dobře vím, kam tím míří. Je ale neústupná.

„Callo, volal tebe. Protože se vždycky dovolává tebe. Já vím, že dvojčata to tak mají, ale není to fér ani pro jednoho z vás. Potřebuješ jít studovat a srovnat si, kdo jsi, kromě toho, že jsi Finnova sestra. A on musí udělat to samé. Přísahám ti, že to neděláme proto, abychom vás potrestali. Děláme to proto, že je to to nejlepší. Věříš mi to?“

Jsem zticha – především proto, že mám stažené hrdlo a už jenom z té frustrace nemůžu mluvit.

„Callo? Věříš mi to?“

Moje máma je tak strašně neodbytná.

„Jo,“ odpovím jí. „Jo, věřím ti to. Ale mami, pro mě to není problém. Protože když Finn bere prášky, je skoro normální. Je v pohodě.“

Skoro. Bylo tu jen pár psychotických epizod. A pár epizod deprese. A pár bludů.

Až na tohle je v pohodě.

„Až na to, když v pohodně není,“ opáčí máma.

„Ale...“

„Žádné ale, Callo,“ zarazí mě rychle a účinně. „Zlatíčko, probrali jsme to skrz naskrz. A teď musím končit. Zapomněla jsem si doma brýle na čtení, tak se pro ně teď vracím. Ale hrozně tu prší, takže se musím soustředit na cestu –“

A pak přeručí svou větu výkřikem.

Pronikavým, hlasitým, vysokým zavřeštěním. Málem mi prorazí ušní bubínky, a než si o tom vůbec stihnu něco pomyslet, najednou jako když utne. A já si uvědomím, že v pozadí jsem slyšela ještě něco dalšího.

Drcení a tříštění skla a kovu.

A pak nic.

„Mami?“

Žádná odpověď, jen výmluvné napjaté ticho.

Ruce se mi třesou, jak čekám zdánlivě celou věčnost, ve skutečnosti však pouhou vteřinu.

„Mami?“ zopakuju, teď už vyděšeně.

Pořád nic.

Mráz mi přeběhne po zádech nahoru a dolů a na rukou mi naskočí husí kůže, protože tuším, že se odpovědi nedočkám.

A mám pravdu.

Moje máma umřela v momentě toho výkřiku, v tu chvíli, kdy praskal kov a tříštilo se sklo. Záchranáři tvrdí, že když ji na dně rokle našli, telefon měla pořád ještě v ruce.